

Por la independencia, ahora es el momento de la desobediencia

ENDAVANT (OSAN) :: 06/09/2017

Y ahora llega el momento de la verdad: el momento del pulso decisivo con el Estado español, un Estado carente de legitimidad democrática en Cataluña

[Català]

Per la independència, ara és el moment de la desobediència

Comunicat d'Endavant (OSAN) a un mes de l'1 d'octubre

Endavant (OSAN), organització que lluita per la independència plena dels Països Catalans, és a dir, per la superació de la dominació dels estats espanyol i francès sobre el nostre poble, així com per la superació de les relacions de dominació capitalistes i patriarcals que sotmeten la classe treballadora i les classes populars, però especialment les dones, volem fer públiques algunes consideracions quan falta menys d'un mes pel referèndum d'autodeterminació que el proper 1 d'octubre ha de tenir lloc a una part de la nostra nació.

En primer lloc i abans de res, volem subratllar que el referèndum d'autodeterminació del proper 1 d'Octubre només se celebrarà a una part de la nostra nació, els Països Catalans, i que per tant, d'entrada ja és un acte incomplet que, a totes les que volem la màxima llibertat de la nostra terra i la màxima justícia social, ha de fer-nos pensar en tot el que encara queda per assolir-les. **Malgrat aquesta mancança essencial, el referèndum d'autodeterminació és una oportunitat per avançar en aquesta lluita en la mesura que és un exercici de poder democràtic que qüestiona en essència un dels pilars fonamentals de la Constitució espanyola de 1978 com és la indivisibilitat del marc territorial de l'Estat com a únic dipositari de la sobirania.** El referèndum és en si mateix un acte de sobirania popular en la mesura que s'exercita, però també en la mesura que dóna lloc a resultats materials -en aquest cas, la possibilitat de la independència de Catalunya. Alhora, **el debilitament i eventualment el trencament de l'Estat espanyol definit per la Constitució de 1978 significa el debilitament d'un dels principals obstacles que s'oposen a l'autodeterminació del poble català, i al seu torn, obre la possibilitat del debilitament d'un altre dels principals instruments de dominació que llasten la sobirania del poble català: la Unió Europea.**

Endavant, doncs, ens afirmem compromesos amb aquest referèndum d'autodeterminació, i ens sentim orgullosos d'haver contribuït decisivament a situar-lo a l'agenda política. **Pensàvem, i seguim pensant, que un referèndum d'autodeterminació a Catalunya ara pot significar una passa endavant en l'autodeterminació dels Països Catalans, en la superació de les divisions pròpies del regim del 78 i l'Estat de les Autonomies, i en l'avenç cap una societat socialista i feminista.** Però precisament perquè pensem això, entenem que **aquest referèndum només reeixirà si les**

institucions assumeixen amb totes les conseqüències la confrontació amb un Estat espanyol demofòbic que utilitzarà totes les eines jurídiques, policiaques i de control ideològic de què disposa per impedir l'autodeterminació, **i si el poble organitzat es mobilitza no només per fer front a l'Estat, sinó també per exigir a les institucions catalanes l'assumpció de responsabilitats i la realització de totes aquelles accions que siguin necessàries per a la realització del referèndum i la implementació dels seus resultats.**

Sense desobediència no hi ha independència. No només perquè sabem que l'Estat espanyol està determinat a impedir qualsevol acte d'autodeterminació i de sobirania del poble català en la mesura que això posa en qüestió els seus fonaments antidemocràtics; sinó perquè **si el Govern no assumeix la necessitat de portar fins a les últimes conseqüències la confrontació amb l'Estat i la demostració pràctica i concreta que és un Estat prohibidor, serà molt més difícil mobilitzar totes les forces necessàries per a la ruptura democràtica amb l'Estat.** No és l'astúcia dels decrets llei, d'esquivar l'acció de la justícia espanyola, ni encara menys el "de la llei a la llei" el que ens portarà a la independència; és l'assumpció que ens cal un poder popular democràtic que sigui una alternativa al poder de l'Estat espanyol i que estigui disposat a desobeir-lo i a afirmar-se quan aquell s'intenti imposar antidemocràticament.

En aquest punt, no podem deixar d'apuntar una crítica important a una Llei de Transitorietat Jurídica feta pública la setmana passada, llei d'importància cabdal a l'hora de concretar les conseqüències de la victòria del sí en el referèndum, el contingut de la qual no ha pogut ser discutida en cap fòrum de discussió més enllà del grup de ponents encarregat de fer-ho. **No podem deixar de ser crítics amb el contingut d'una llei que en bona mesura reproduceix uns marcs jurídics i institucionals, així com les seves bases econòmiques i socials, les de l'Estat espanyol i de la Unió Europea, que signifiquen reproduir una mini-Espanya en les passes inicials de la nova República,** amb tot el que això significa de precarietat i pobresa per a la classe treballadora i per a les dones de classe treballadora. És cert que aquesta llei assumeix que les bases de la república es definiran en el procés constituent; però és igualment cert que el punt de partida que estableix la llei de transitorietat jurídica no és neutre i afavoreix un determinat model institucional, econòmic i social. **Un projecte d'independència on res no canviï no aconseguirà les majories necessàries per a guanyar.**

Però més enllà d'això, la qüestió fonamental en aquest moment és que, **sense assumir fins a les últimes conseqüències l'embat desobedient amb l'Estat espanyol, correm el risc de cremar la carta del referèndum i reproduir un nou 9N.** Malauradament, aquest escenari és encara avui probable si el Govern català no posa tota la carn a la graella en allò que fa referència a l'operatiu de cara a l'1 d'Octubre d'una banda, i, de l'altra, si el conjunt del moviment popular favorable a l'exercici de l'autodeterminació no va més enllà de la seva funció mobilitzadora i assumeix també la necessària funció crítica amb el Govern de la Generalitat. En aquest sentit, el secretisme en la gestió de l'operatiu del referèndum no deixa de ser l'altra cara de la moneda de l'estratègia basada en l'astúcia per evitar la repressió de l'estat. L'embat repressiu de l'Estat és inevitable, i sense una població ben informada no serà possible fer front a les suspensions i prohibicions de l'estat amb la màxima mobilització popular

possible. I en aquest cas, es podria donar pas a un referèndum mancat de les garanties més bàsiques o bé, i com conseqüència d'això, a un escenari en què el pacte amb l'estat, l'anomenada tercera via, esdevingui més probable. Aquest és l'escenari que l'independentisme ha d'evitar.

I ara arriba el moment de la veritat: el moment del pols decisiu entre l'Estat espanyol, un Estat mancat de legitimitat democràtica a Catalunya, i un poble de Catalunya que ha de demostrar-se capaç de fundar una nova República. **L'independentisme ha de ser capaç d'articular una mobilització prou àmplia, prou nombrosa i prou sostinguda per aconseguir la massa crítica suficient per articular la ruptura amb l'Estat espanyol.** En aquest context, **la nostra responsabilitat, i la de l'esquerra independentista, és assenyalar el caràcter antidemocràtic de l'Estat espanyol i treballar per mobilitzar la classe treballadora i les classes populars per una ruptura democràtica que obri les portes a la construcció d'una nova república que no reproduïxi les desigualtats i els privilegis que patim actualment.** I tot això ho haurem de fer superant la força prohibicionista de l'estat espanyol, però també els dubtes i les indecisions d'un sector important de l'independentisme.

Sense desobediència no hi ha independència.

Països Catalans, a 5 de setembre de 2017

[Castellano]

Por la independencia, ahora es el momento de la desobediencia

Comunicado de Endavant (OSAN) a un mes del 1 de octubre

Endavant (OSAN), organización que lucha por la independencia plena de los Países Catalanes, es decir, por la superación de la dominación de los estados español y francés sobre nuestro pueblo, así como para la superación de las relaciones de dominación capitalistas y patriarcales que someten la clase trabajadora y las clases populares, pero especialmente las mujeres, queremos hacer públicas algunas consideraciones cuando falta menos de un mes para el referéndum de autodeterminación que el próximo 1 de octubre debe tener lugar en una parte de nuestra nación.

En primer lugar y ante todo, queremos subrayar que el referéndum de autodeterminación del próximo 1 de Octubre sólo se celebrará en una parte de nuestra nación, los Países Catalanes, y que por tanto, de entrada ya es un acto incompleto que, a todas las que queremos la máxima libertad de nuestra tierra y la máxima justicia social, debe hacernos pensar en todo lo que aún queda por alcanzarlas. **A pesar de esta carencia esencial, el referéndum de autodeterminación es una oportunidad para avanzar en esta lucha en la medida que es un ejercicio de poder democrático que cuestiona en esencia uno de los pilares fundamentales de la Constitución española de 1978 como es la indivisibilidad del marco territorial de el Estado como único depositario de la**

soberanía. El referéndum es en sí mismo un acto de soberanía popular en la medida que se ejercita, pero también en la medida que da lugar a resultados materiales -en este caso, la posibilidad de la independencia de Cataluña. Asimismo, **el debilitamiento y eventualmente la rotura del Estado español definido por la Constitución de 1978 significa el debilitamiento de uno de los principales obstáculos que se oponen a la autodeterminación del pueblo catalán, y a su vez, abre la posibilidad del debilitamiento de otro de los principales instrumentos de dominación que lastran la soberanía del pueblo catalán: la Unión Europea.**

Endavant , pues, nos afirmamos comprometidos con este referéndum de autodeterminación, y nos sentimos orgullosos de haber contribuido decisivamente a situarlo en la agenda política. **Pensábamos, y seguimos pensando, que un referéndum de autodeterminación en Cataluña ahora puede significar un paso adelante en la autodeterminación de los Países Catalanes, en la superación de las divisiones propias del régimen del 78 y el Estado de las Autonomías, y en el avance hacia una sociedad socialista y feminista .** Pero precisamente porque pensamos eso, entendemos que **este referéndum sólo tendrá éxito si las instituciones asumen con todas las consecuencias la confrontación con un Estado español demofóbico** que utilizará todas las herramientas jurídicas, policiales y de control ideológico de que dispone para impedir la autodeterminación, **y si el pueblo organizado se moviliza no sólo para hacer frente al estado, sino también para exigir a las instituciones catalanas la asunción de responsabilidades y la realización de todas aquellas acciones que sean necesarias para la realización del referéndum y la implementación de sus resultados.**

Sin desobediencia no hay independencia. No sólo porque sabemos que el Estado español está determinado a impedir cualquier acto de autodeterminación y de soberanía del pueblo catalán en la medida que esto pone en cuestión sus fundamentos antidemocráticos; sino porque **si el Gobierno no asume la necesidad de llevar hasta las últimas consecuencias la confrontación con el Estado y la demostración práctica y concreta que es un Estado prohibidores , será mucho más difícil movilizar todas las fuerzas necesarias para la ruptura democrática con el Estado .** No es la astucia de los decretos ley, de esquivar la acción de la justicia española, ni mucho menos el "de la ley a la ley" lo que nos llevará a la independencia; es **la asunción de que necesitamos un poder popular democrático que sea una alternativa al poder de España y que esté dispuesto a desobedecerle y a afirmarse cuando aquel se intente imponer antidemocráticamente.**

En este punto, no podemos dejar de apuntar una crítica importante a una Ley de Transitoriedad Jurídica hecha pública la semana pasada, ley de importancia capital a la hora de concretar las consecuencias de la victoria del sí en el referéndum, el contenido de la que no ha podido ser discutida en ningún foro de discusión más allá del grupo de ponentes encargado de hacerlo. **No podemos dejar de ser críticos con el contenido de una ley que en buena medida reproduce unos marcos jurídicos e institucionales, así como sus bases económicas y sociales, las del Estado español y de la Unión Europea, que significan reproducir una mini -España en los pasos iniciales de la nueva República ,** con todo lo que ello significa de precariedad y pobreza para la clase

trabajadora y para las mujeres de clase trabajadora. Es cierto que esta ley asume que las bases de la república se definirán en el proceso constituyente; pero es igualmente cierto que el punto de partida que establece la ley de transitoriedad jurídica no es neutro y favorece un determinado modelo institucional, económico y social. **Un proyecto de independencia donde nada cambie no conseguirá las mayorías necesarias para ganar.**

Pero más allá de esto, la cuestión fundamental en este momento es que, **sin asumir hasta las últimas consecuencias el embate desobediente con el Estado español, corremos el riesgo de quemar la carta del referéndum y reproducir un nuevo 9N.**

Desgraciadamente, este escenario es todavía hoy probable si el Gobierno catalán no pone toda la carne en el asador en lo que hace referencia al operativo de cara al 1 de Octubre por un lado, y, por otro, si el conjunto del movimiento popular favorable al ejercicio de la autodeterminación no va más allá de su función movilizadora y asume también la necesaria función crítica con el Gobierno de la Generalitat. En este sentido, el secretismo en la gestión del operativo del referéndum no deja de ser la otra cara de la moneda de la estrategia basada en la astucia para evitar la represión del estado. El embate represivo del Estado es inevitable, y sin una población bien informada no será posible hacer frente a las suspensiones y prohibiciones del estado con la máxima movilización popular posible. Y en este caso, se podría dar paso a un referéndum que carece de las garantías más básicas o bien, y como consecuencia de ello, a un escenario en el que el pacto con el estado, la llamada tercera vía, sea más probable. Este es el escenario que el independentismo debe evitar.

Y ahora llega el momento de la verdad: el momento del pulso decisivo entre el Estado español, un Estado carente de legitimidad democrática en Cataluña, y un pueblo de Cataluña que debe demostrarse capaz de fundar una nueva República. **El independentismo debe ser capaz de articular una movilización bastante amplia, bastante numerosa y bastante sostenida para conseguir la masa crítica suficiente para articular la ruptura con España.** En este contexto, **nuestra responsabilidad, y la de la izquierda independentista, es señalar el carácter antidemocrático del Estado español y trabajar para movilizar a la clase trabajadora y las clases populares por una ruptura democrática que abra las puertas a la construcción de una nueva república que no reproduzca las desigualdades y los privilegios que padecemos actualmente** . Y todo esto lo tendremos que hacer superando la fuerza prohibicionista de España, pero también las dudas y las indecisiones de un sector importante del independentismo.

Sin desobediencia no hay independencia.

Países Catalanes, a 5 de septiembre de 2017

<https://ppcc.lahaine.org/por-la-independencia-ahora-es>